

LYNN PAINTER

ΚΑΜΜΙΑ

ΣΧΕΣΗ

ΜΕ ΤΙΣ

ΤΑΙΝΙΕΣ

Η συνέχεια
του μπεστ σέλερ
*Καλύτερα
κι από τις ταινίες*

Για όσους αγάπησαν τρελά την αγάπη
του Γουές και της Λιζ – αυτό το βιβλίο υπάρχει μόνο
χάρη σε εσάς, και θα σας είμαι για πάντα ευγνώμων.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

«Αν με έβλεπε ο δεκαπεντάχρονος εαυτός μου,
θα μου έριχνε μπουλιά στα αχαμνά».

– *Set It Up*

ΓΟΥΕΣ

«Χαμός γίνεται εδώ μέσα».

«Φίλε, σου το είχα πει», απάντησε ο Άνταμ, βάζοντας μια τσίχλα στο στόμα και χαμογελώντας, καθώς μπαίναμε στο σπίτι όπου γινόταν το πάρτι. Δυνατή μουσική ξεχυνόταν από κάποιιο ηχείο και όλοι φώναζαν για να ακουστούν.

Ακολούθησα τον Άνταμ και τον Νόα στις σκάλες και φτάσαμε στο σαλόνι.

Ήταν λες κι είχε μαζευτεί εκεί όλο το λύκειο. *Γαμάτο*. Κόσμος παντού, σε καναπέδες, όρθιοι, και μετάνιωσα κατευθείαν που είχα βγει απ' το σπίτι.

«Μπένετ!» φώναξε η Άλεξ από την άλλη άκρη του δωματίου και μ' αγκάλιασε σφιχτά, τραβώντας με κοντά της.

«Καλή χρονιά, Μπενεντέτι», είπα ξεροκαταπίνοντας με δυσκολία, ανταποδίδοντας την αγκαλιά.

«Πώς είσαι;» με ρώτησε, και μου τη βάρωσε ο τρόπος που μου χαμογελούσε όταν με κοίταξε. Ήταν ένα από αυτά τα χαμόγελα οίκτου, σαν να ρωτούσε πώς την παλεύω που η ζωή μου είχε πάει κατά διαόλου.

«Καλά», απάντησα, διχασμένος ανάμεσα στη χαρά που ξαναέβλεπα τους φίλους μου που είχαν έρθει από το πανεπιστήμιο για διακοπές –*επιτέλους, κάτι σαν κοινωνική ζωή*– και στην αμηχανία που βρισκόμουν ξανά ανάμεσα σε κόσμο. Γιατί, όσο φιλικοί κι αν ήταν όλοι, ένιωθα ότι με κοιτούσαν με οίκτο. Για τον πατέρα μου. Για το ότι παράτησα το πανεπιστήμιο. Για το ότι δεν έπαιζα πια μπείζμπολ.

Ήμουν ένας θλιβερός τύπος.

Από τότε που είχαν γυρίσει ο Νόα κι ο Άνταμ, αρνιόμουν κάθε πρόσκληση για έξοδο. Αλλά για κάποιο λόγο, η Πρωτοχρονιά με έκανε να χαλαρώσω. Μάλλον επειδή ήταν γιορτή. Και τώρα το μετάνιωνα.

Γιατί τίποτα δεν ήταν όπως παλιά.

Την τελευταία φορά που ήμασταν όλοι μαζί, είχαμε όλοι μεγάλα σχέδια για το μέλλον.

Και... *εκείνοι* ακόμα τα έχουν.

Εγώ, πάλι, είχα αλλάξει ρότα.

Όταν πέθανε ο πατέρας μου (δύο βδομάδες αφού είχα μετακομίσει στο UCLA), γύρισα πίσω για την κηδεία και δεν ξαναέφυγα. Παράτησα το πανεπιστήμιο και όλα όσα μου επιφύλασσε το μέλλον. Λες κι είχα κι άλλη επιλογή. Τώρα είχαν περάσει κάποιοι μήνες από το έμφραγμα και πλέον δούλευα φουλ τάιμ στο σουπερμάρκετ, με δεύτερη δουλειά ως οδηγός Uber. Όλα *μια χαρούλα*.

«Έλα, ο Μάικλ παίζει το “Πόσα βάζεις” στην κουζίνα», είπε ο Νόα, δείχνοντας με το χέρι. «Δεν αντέχεται ο θόρυβος εδώ».

Το «Πόσα βάζεις» ήταν το καινούργιο αγαπημένο παιχνίδι στα πάρτι, σε προκαλούσαν να κάνεις κάτι και έβαζαν στοιχήματα. Το είχαν σκαρφιστεί κάτι συνάδελφοι απ’ τη δουλειά, και μόλις το είπα στον Άνταμ και στον Νόα, ξετρελάθηκαν.

Τους ακολούθησα στην κουζίνα, πήρα ένα ποτό από τον πάγκο και κάθισα στο τραπέζι.

«Επιτέλους, Μπένετ», είπε ο Μάικλ από την άλλη άκρη του τραπέζιού, μασώντας τις λέξεις του, τόσο ώστε να καταλάβω ότι είχε αρχίσει να μεθάει. «Όλες τις διακοπές σαν καλόγερος τις πέρασες».

Έσφιξα τα δόντια μόλις άκουσα απ' το σαλόνι τις πρώτες νότες εκείνου του παλιού τραγουδιού από το *Fearless*. Εννοείται ότι θα το έπαιζαν απόψε. Απόλυτα ταιριαστό με την κατάσταση μου.

«Ήμουν απασχολημένος», είπα και κατέβασα μονορούφι το ποτό. Δεν προσπαθούσα να μεθύσω, αλλά δεν προσπαθούσα και να το αποφύγω. Είχαμε πει κάτι και νωρίτερα, στο σπίτι του Νόα, μαζί με τον αδερφό του, οπότε είχα ένα προβάδισμα.

«Βάζω πέντε ότι δεν μπορείς να το βάλεις από δω», είπε ο Νόα, ακουμπώντας ένα άδειο κουτάκι μπροστά μου και δείχνοντας προς τον νεροχύτη.

«Έγινε», είπα και το πέταξα. Χτύπησε στον πάγκο και κατέληξε στο πάτωμα.

«Άχρηστος», σχολίασε, κι ακούμπησα μπροστά του πέντε δολάρια που έβγαλα απ' την τσέπη μου.

«Ακόμα κι έτσι καλύτερος από σένα».

«Μόλις ήρθε η Τζος», είπε ο Νόα, κοιτάζοντας το κινητό του, «και μου 'φερε σάντουιτς με κοτόπουλο. Τέλεια».

Είπα: «Βάζω το σάντουιτς με κοτόπουλο ότι—»

Σταμάτησα απότομα μόλις την είδα.

Στεκόταν. Εκεί.

Γαμώτο.

Η Λίμπι στεκόταν στο σαλόνι.

Είχα καταφέρει να την αποφύγω επί δύο εβδομάδες που ήταν εδώ για τις γιορτές, αλλά τώρα, να μαστε. Στο ίδιο πάρτι.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Σοβαρά τώρα, σύμπαν; Είχα απορρίψει τρία διαφορετικά πάρτι εκείνο το βράδυ, απλώς και μόνο επειδή *υπέθετα* ότι μπορεί να πήγαινε εκείνη. Είχα επιλέξει αυτό εδώ γιατί πίστευα πως ήταν το πιο ασφαλές. Μέγα λάθος.

Δεν είμαι σίγουρος αν ξαφνικά όλα έγιναν πιο ήσυχα ή πιο δυνατά, πιο θολά ή πιο έντονα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι, από τη στιγμή που κοίταξα τη Λιζ, όλα γύρω μου διαλύθηκαν σ' ένα αφηρημένο φόντο από χρώματα και ήχους. Μιλούσε με την Τζος, χαμογελούσε, κι αυτό το κενό που άνοιξε μέσα μου στη θέα της, ένας διαπεραστικός πόνος, μου 'κοψε την ανάσα.

Δεν την είχα ξαναδεί από κοντά από τη μέρα της κηδείας του πατέρα μου. Προσπαθήσαμε για ένα διάστημα να κρατήσουμε επαφή από απόσταση, αλλά τελικά το τελείωσα εγώ.

Δεν είχα άλλη επιλογή.

Δεν μπορώ να αναπνεύσω χωρίς εσένα, αλλά πρέπει...

Τα χέρια μου λαχταρούσαν να την αγγίξουν, ήθελα να πάω κοντά της, να την πιάσω απ' το χέρι και να την τραβήξω μέσα στην κουζίνα, να γελάσουμε για τα στοιχήματα, να πείσουμε κάποιον να κάνει κάτι γελοίο.

Αλλά δεν ήταν πια δικιά μου και δεν μπορούσα πια να την αγγίζω.

Ήταν σαν χίλες εικόνες της να έρχονταν καταπάνω μου ταυτόχρονα: να μου χαμογελά, να γελάμε μαζί, χωμένη στην αγκαλιά μου μέσα στο φοιτητικό δωμάτιο. Κι όλα αυτά με χτύπησαν στο στήθος σαν μπαλάκι του μπέιζμπολ με ενενήντα μίλια την ώρα.

Φορούσε ένα φαρδύ, μαλακό μαύρο πουλόβερ, με τη μία πλευρά χωμένη μέσα στην καρό φούστα της. Ήταν όμορφη, με μαύρο καλσόν και χαριτωμένα μποτάκια, αλλά τα μάτια μου καρφώθηκαν στον γυμνό ώμο που άφηνε ακάλυπτο το πουλό-

βερ και στη σκοτεινή άκρη του τατουάζ της, που μετά βίας φαινόταν από κάτω.

Λες και με φώναζε.

Γιατί ήξερα εκείνο το τατουάζ καλύτερα κι από το δικό μου, μάλλον επειδή δεν το είχα απλώς κοιτάξει. Το είχα αγγίξει, το είχα χαϊδέψει, το είχα φιλήσει, είχα μελετήσει κι απομνημονεύσει εκείνες τις γραμμές σαν το σώμα της να ήταν ο χάρτης μου, κι εκείνες οι συντεταγμένες το σταθερό σημείο μου.

Είσαι το μόνο πράγμα που ξέρω τόσο καλά όσο την παλάμη μου...

Γαμώτη μου.

«Βάζω τρία ότι δεν μπορείς να μαντέψεις το χαρτί», είπα στον Άνταμ, πιάνοντας την τράπουλα από το τραπέζι, προσπαθώντας απεγνωσμένα να συγκεντρωθώ σε κάτι άλλο. Δεν ήμουν σίγουρος αν μπορούσα να διαχειριστώ τις αναμνήσεις που ετοιμάζονταν να με σαρώσουν σαν τσουνάμι.

Κι ακόμα χειρότερο από τις αναμνήσεις ήταν οι ερωτήσεις που έμοιαζαν να μη σταματάνε ποτέ όποτε τη σκεφτόμουν.

Πηγαίνει ακόμα στην παραλία για να διαβάσει; Έχει ξαναπάει στο In-N-Out μας από τότε που έφυγα; Τι τραγούδια έχει βάλει στη λίστα της για το πρώτο έτος;

Και δεν επέτρεπα καν στον εαυτό μου να σκεφτεί αν έβγαινε με κάποιον άλλο.

Καλύτερα να μην το ξέρω.

Είχα σβήσει όλα τα προφίλ μου στα σόσιαλ όταν αποφάσισα να μην ξαναγυρίσω στο πανεπιστήμιο, αφενός επειδή ήξερα ότι θα κατέληγα να την παρακολουθώ μανιωδώς για την υπόλοιπη ζωή μου, αφετέρου γιατί, σοβαρά τώρα, τι θα ανέβαζα που θα είχε την παραμικρή σημασία; Όσο οι φίλοι μου θα πόσταραν φωτογραφίες από πάρτι αδελφοτήτων και διάβασμα για εξεταστικές, εγώ να ποστάρω τι;

Δούλεψα διπλοβάρδια στο σουπερμάρκετ σήμερα και έμαθα να φτιάχνω το μοτέρ του καυστήρα. Τώρα δουλεύει ρολόι. #ευλογημένος

«Έγινε. Και λέω ντάμα», είπε ο Άνταμ χαμογελώντας σαν ηλίθιος.

Γύρισα το χαρτί. Βαλές. «Χα χα, ούτε κοντά δεν ήσουν».

«Θέλουμε κι εμείς να παίξουμε», είπε η Τζος μπαίνοντας στην κουζίνα και κάθισε ανάμεσα στον Άνταμ και τον Νόα, αφήνοντας στο τραπέζι μια σακούλα με φαγητό. Ο Άνταμ μου πέταξε τρία δολάρια.

«Αγαπώ εσένα κι αυτό το σάντουιτς», είπε ο Νόα, σκίζοντας τη σακούλα. «Με όλη μου την ψυχή».

Ένιωθα ολόκληρο το σώμα μου σε επιφυλακή, γιατί ήξερα ότι η Λιζ δεν θα αργούσε να ακολουθήσει την Τζος. Κρατούσα το βλέμμα μου καρφωμένο στην τράπουλα, καθώς ο Άνταμ έλεγε: «Οκέι, Τζο – βάζω πέντε ότι δεν μπορείς να πεις τον εθνικό ύμνο ανάποδα».

Ξέσπασαν γέλια και πειράγματα όταν ξεκίνησε να τον λέει, αλλά εγώ δεν άκουγα τίποτα. Το κεφάλι μου βούιζε, καθώς ένιωθα τη Λιζ να κάθεται στην καρέκλα δίπλα στον Άνταμ. Κόκκινα μαλλιά και Chanel No. 5 κατέκλυσαν όλο το πεδίο μου – έγιναν ο αέρας που ανέπνεα και τρύπωνε στους πόρους μου. Απέφευγα να την κοιτάξω. *Δεν μπορώ, γαμώτο, αλλά ένιωθα το βλέμμα της καρφωμένο πάνω μου και το πρόσωπό μου έκαιγε.*

Γαμώτο. Γαμώτο. Γαμώτο. Άρχισα να ανακατεύω τα χαρτιά με μανία, ενώ η Τζος συνέχιζε.

«Ωραία γενειάδα, Μπένετ», είπε εκείνη σιγανά, κι η φωνή της σαν να μπήκε στις φλέβες μου και κύλησε παντού μέσα μου.

Πήρα βαθιά ανάσα από τη μύτη και έπρεπε να την κοιτάξω. Θέλω να πω, δεν μπορούσα να κάνω ότι δεν υπήρχε.

Σήκωσα το βλέμμα από την τράπουλα κι ένιωσα τα πάντα μέσα μου να σταματούν όταν μου χαμογέλασε.

Γιατί ήταν το ίδιο.

Ήταν το ίδιο χαμόγελο που με είχε κάνει να λιώσω τότε που μου είπε για πρώτη φορά ότι μ' αγαπάει, στο πάρκινγκ του καταφυγίου ζώων, στο Ογκαλάλα της Νεμπράσκα. Κόκκινα χείλη, πράσινα μάτια που λαμπύριζαν, ροδαλά μάγουλα...

Πω, ρε φίλε. Δεν με σιχαίνεται.

Ξεροκατάπια και δεν ήξερα τι να κάνω, καθώς στο μυαλό μου έπαιζαν άπειρες ερωτήσεις.

Γιατί δεν με σιχαινόταν; Την τελευταία φορά που μιλήσαμε έκλαιγε, που να πάρει.

Θα έπρεπε να με σιχαίνεται.

Τι στο καλό να κάνω τώρα;

Δεν είχα καν συνειδητοποιήσει ότι κοιταζόμασταν τόση ώρα, μέχρι που ο Νόα είπε: «Για όνομα του Θεού, ρε παιδιά, άντε να βρείτε ένα δωμάτιο. Βάζω είκοσι ότι η Λιζ και ο Γουές δεν θα φιληθούν».

Η σιωπή έπεσε στην κουζίνα σαν σφαλιάρα. Κανείς δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Κι εγώ δεν είχα καν προλάβει να σκεφτώ πώς να το γυρίσω, όταν η Λιζ ανασήκωσε το πιγούνι και είπε: «Έγινε».

Αν ήμουν όρθιος, μάλλον θα είχα παραπατήσει. Αυτή η λέξη πέντε γράμματα όλα κι όλα, με χτύπησε στο στήθος σαν γροθιά. Δεν άκουγα τίποτα εκτός απ' την καρδιά μου, να αντηχεί σαν τύμπανο μέσα στο κρανίο μου καθώς εκείνη μου χαμογελούσε με εκείνα τα κόκκινα χείλη, προκαλώντας με να τη φιλήσω.

Έσφιξα τα δόντια μου, γιατί δεν υπήρχε τίποτα που να ήθελα περισσότερο εκείνη τη στιγμή από το να τη φιλήσω. Ήθελα να την τραβήξω στην αγκαλιά μου, να χαθώ σ' εκείνο το φιλί, στη ζεστασιά που είχα να νιώσω από τότε που με χαι-

ρέτησε στην ουρά του ελέγχου χειραποσκευών πριν φύγει για το Λος Άντζελες.

Όμως ήξερα πως αν το έκανα, θα τα ξαναφτιάχναμε. Και δεν ήμουν αρκετά δυνατός για να την αφήσω ξανά, παρόλο που αυτό ήταν το καλύτερο για εκείνη.

Πραγματικά ήταν.

Ξεροκατάπα, έσπρωξα την καρέκλα πίσω και σηκώθηκα κοιτάζοντάς τη στα σμαραγδένια της μάτια.

«Δεν παίζω», είπα, κι ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω πόσο ψυχρή ακούστηκε η φωνή μου, τη στιγμή που κάθε κύτταρο στο σώμα μου φώναζε το αντίθετο.

Βγήκα από την κουζίνα χωρίς να δώσω σημασία στον Νόα που φώναζε: «Γιατί είσαι τόσο μαλάκας;» Ούτε στην Τζος, που ήξερα ότι θα μου τα 'ψαλλε την επόμενη φορά που θα με έβλεπε.

Στον διάλογο όλοι τους, σκεφτόμουν, καθώς βγήκα απ' την πίσω πόρτα. Το μόνο που ήθελα ήταν να φύγω από εκεί.

Όμως ήξερα, καθισμένος μόνος στην ξύλινη βεράντα τα μεσάνυχτα, κοιτάζοντας την πορτοκαλί καύτρα από ένα πουράκι Swisher, ενώ μέσα στο σπίτι όλοι φώναζαν «Καλή Χρονιά!» ότι ποτέ δεν θα συγχωρούσα τον εαυτό μου για την έκφραση που είδα στο πρόσωπό της μόλις άκουσε τα λόγια μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

«Σε μισώ τόσο πολύ, που μου έρχεται αναγούλα».
– 10 πράγματα που μισώ σε σένα

ΓΟΥΕΣ

Έκλεισα το ξυπνητήρι –έξι το πρωί– και ανακάθισα μέσα στο σκοτάδι.

Ο συγκάτοικός μου, ο Έι Τζέι, μουρμούρισε κάτι που ακούστηκε σαν «σαδιστικό κάθαρμα» και γύρισε απ' την άλλη, ενώ εγώ σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και ντύθηκα. Μας είχαν στείλει και τους δύο στο ίδιο θερινό πρωτάθλημα μπίτζμπολ στον Καναδά και εκεί φιλοξενούμασταν στην ίδια οικογένεια, οπότε, παρόλο που ήταν μόλις η πρώτη μέρα μαθημάτων του φθινοπωρινού τριμήνου, ήταν σαν να συγκατοικούσαμε χρόνια. Ήξερα ότι θα κοιμόταν μέχρι πέντε λεπτά πριν χρειαστεί να φύγουμε για προπόνηση, αλλά εγώ ήθελα να είμαι ξύπνιος, συγκεντρωμένος, έτοιμος να τα δώσω όλα μόλις θα φτάναμε στο γυμναστήριο σε κάνα δυο ώρες.

Έβαλα τα AirPods και ανέβασα την ένταση στο «Trouble's Coming» καθώς άρχισα να κατηφορίζω τον λόφο περνώντας μπροστά από τις φοιτητικές εστίες. Δεν είχα μάθει

ακόμα όλα τα ονόματά τους, αλλά είχα καθιερώσει το πρωινό τρέξιμο από τη μέρα που μετακόμισα. Υπήρχε κάτι σ' εκείνες τις πρώτες ώρες, λίγο πριν ξυπνήσει το πανεπιστήμιο, που με μάγευε. Να βλέπω τον ήλιο να ανατέλλει, ν' ακούω τα πουλιά (ανάμεσα στα τραγούδια), να περνάω δίπλα από τα πράσινα δέντρα στο λόφο – που για κάποιον λόγο έμοιαζαν *διαφορετικά* από εκείνα πίσω στην πατρίδα· ναι, είχα ερωτευτεί την Καλιφόρνια.

Πιο συγκεκριμένα, είχα ερωτευτεί το UCLA.

Και για να είμαι ειλικρινής – μάλλον ο ενθουσιασμός μου είχε λιγότερο να κάνει με την ίδια την τοποθεσία και περισσότερο με το ότι εδώ, σ' αυτό το μέρος, μου δινόταν μια δεύτερη ευκαιρία. Ναι, ήταν ένα πανέμορφο περιβάλλον, αλλά πάνω απ' όλα ήταν το σκηνικό όπου τα όνειρά μου ξανάρχιζαν.

Κάτι τέτοια γλυκερά σκεφτόμουν καθώς επιβράδυνα για να περάσει ένα πατίνι με ταχύτητα από μπροστά μου. Ήμουν ξετρελαμένος με τις δυνατότητες που πρόσφερε αυτό το μέρος: τις ευκαιρίες για μπέιζμπολ (στο κολέγιο και, μακάρι, στο Εθνικό Πρωτάθλημα Μπέιζμπολ), τις ευκαιρίες για σπουδές, την *άλλη* πιθανότητα. Αυτό το σημείο στον χάρτη, το Γουέστγουντ, ήταν για μένα το σημείο εκκίνησης για τα πάντα.

Και ναι, για να καταλάβετε σε τι μελό φάση ήμουν, λίγο ήθελα να αρχίσω να τραγουδάω καθώς έτρεχα γύρω από έναν τύπο που έπλενε έναν κάδο σκουπιδιών με το λάστιχο.

Αντ' αυτού, του έγνεψα ένα «καλημέρα» με το πιγούνι και συνέχισα.

Καλημέρα σου, φίλε μου.

Ο Έι Τζέι μπορεί να νόμιζε ότι είχα σαλτάρει που σηκωνόμουν κάθε μέρα για τρέξιμο τόσο νωρίς, αλλά τι να πω, εκείνος ήταν ακόμα μωρό. Μόλις είχε κλείσει τα δεκαοχτώ, καλά καλά δεν είχε προλάβει να αποτινάξει τον τίτλο του Βασιλιά του χορού της αποφοίτησης από πάνω του προτού φτάσει στο UCLA.

Εγώ, πάλι, ήμουν πρωτοετής στα είκοσί μου και είχα *πολλά* να αποδείξω.

Γιατί πριν από δύο χρόνια, είχα τα πάντα.

Κι ύστερα τα έχασα όλα.

Οπότε τώρα, που μου δινόταν δεύτερη ευκαιρία να τα διεκδικήσω, ήμουν αποφασισμένος να την αρπάξω με τα δυο μου χέρια και να μην την αφήσω με τίποτα.

Κυριολεκτικά. Δεν είχα καμία διάθεση να «το πάρω χαλαρά».

Ήμουν αποφασισμένος να ζήσω *κάθε* στιγμή στο φουλ, γιατί ήξερα από πρώτο χέρι πόσο εύκολα μπορούν οι στιγμές να σου ξεγλιστρήσουν απ' τα χέρια. Και ναι, όσο κι αν ακουγόταν υπερβολικό, ήμουν τρελά ενθουσιασμένος που άρχιζε η σχολική χρονιά. Εντάξει, δεν ήθελα να λέω κλισιέ τύπου *αυτή είναι η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής μου* (μου θύμιζε επικίνδυνα κάτι σαν *live, laugh, love*), αλλά η αλήθεια είναι πως έτσι ένιωθα.

Και ήμουν πανέτοιμος.

Έτρεξα τα τρία μίλια της διαδρομής μου, έκανα ντους, κι έπειτα φάγαμε με τον Έι Τζέι ένα πρωινό μπουρίτο στο εστιατόριο του πανεπιστημίου, πριν πάρουμε πατίνια και φύγουμε για το γυμναστήριο.

Τα *λάτρενα* αυτά τα πατίνια, γαμώτο.

Αφού δεν είχα φέρει αυτοκίνητο και δεν είχα και ποδήλατο, τα πατίνια που υπήρχαν παντού στην πανεπιστημιούπολη ήταν κάτι ονειρεμένο.

Γουές + πατίνια = ευτυχία

Θεέ μου, *έκανα πραγματικά σαν νήπιο που πάει πρώτη μέρα στον παιδικό σταθμό, ε;*

Και ακόμα πετούσα απ' τη χαρά μου όταν έφτασα στο πρώτο μου μάθημα – ούτε η προπόνηση με τα βάρη δεν είχε καταφέρει να μου κόψει τον ενθουσιασμό.

Για λίγους μήνες όλα ήταν υπέροχα, ο Γουές είχε το κορίτσι των ονείρων του:

τη Λιζ, το δυναμικό κορίτσι της διπλανής πόρτας. Όμως, πάνω που ετοιμάζονταν να φύγουν μαζί για σπουδές, μια αναπάντεχη τραγωδία άλλαξε τα πάντα. Ο Γουές βρέθηκε να διαχειρίζεται τις συνέπειες και στην πορεία έχασε τη Λιζ.

Μήνες αργότερα, οι δυο τους βρίσκονται και πάλι στο ίδιο πανεπιστήμιο. Ο Γουές έχει πλέον ξαναβρεί τον εαυτό του, και ξέρει καλά πως πλήγωσε βαθιά τη Λιζ όταν της ζήτησε να χωρίσουν. Είναι όμως αποφασισμένος να την κάνει να τον ερωτευτεί ξανά. Γνωρίζει τη Λιζ καλύτερα απ' τον καθένα και έχει το τέλειο σχέδιο: ιπποτικές χειρονομίες που μοιάζει να ξεπήδησαν από ρομαντικές κομεντί, σαν αυτές που εκείνη λατρεύει. Μόνο που... η Λιζ δεν έχει καμιά διάθεση να παίξει το παιχνίδι! Ο Γουές καταστρώνει σχέδια σαν ήρωας ρομαντικής ταινίας μόνο και μόνο για να τη δει. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η Λιζ έχει πλέον έναν καινούριο φίλο. Ή μήπως είναι και κάτι παραπάνω;

Όμως ο Γουές δεν το βάζει κάτω. Αλλάζει τα σχέδιά του ξανά και ξανά προσπαθώντας να της τραβήξει την προσοχή και να ξανακερδίσει την καρδιά της. Μα, όταν όλες του οι προσπάθειες πέφτουν στο κενό, αρχίζει να αναρωτιέται: Μήπως τελικά η σχέση τους ανήκει στο παρελθόν;

